

CAPO I, původně od Hmi

1. My čekali jaro, a zatím přišel mráz,
tak strašlivou zimu nepoznal nikdo z nás,
z těžkých černých mraků se stále sypal sníh
a vánice sílí v poryvech ledových.
Z chýší dřevo mizí a mouky ubývá,
do sýpek se raději už nikdo nedívá,
zvěř z okolních lesů nám stála u dveří
a hladoví ptáci přilétli za zvěří, a stále blíž.

 2. Tak jednoho dne večer, to už jsem skoro spal,
když vystrašenej souseď na okno zaklepal:
"Můj chlapec doma leží, v horečkách vyvádí,
já do města bych zajel, doktor snad poradí."
Půjčil jsem mu koně, a když sedlo zapínal,
dříve, než se rozjel, jsem ho ještě varoval:
"Nejezdí naší zkratkou, je tam velké sráz
a v týhletý bouři tam snadno zlámeš vaz, tak neriskuj!"

 3. Na to smutné ráno dnes nerad vzpomínám,
na tu hroznou chvíli, když kůň se vrátil sám,
trvalo to dlouho, než se vítr utišil,
na sněhové pláň si každý pospíšil.
Jeli jsme tou zkratkou až k místu, které znám,
kterým bych v té noci nejel ani sám,
a pak ho někdo spatřil, jak leží pod srázem,
krev nám tuhla v žilách nad tím obrazem, já klobouk sňal.
- *: Někdy ten, kdo spěchá, se domů nevrací ...